

Sfântul Paul, *Apostol prin chemare*

După ce l-am însoțit pe Sfântul Petru la Școala credinței, vă propun ca în acest număr al revistei noastre, să privim la Sfântul Paul, *Apostol prin chemare* și *Apostol prin voința lui Dumnezeu*.

Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că toată știința sa teologică și pastorală se datorează iubirii sale față de Sfântul Paul și faptului că săptămânal citea *Scrisorile* Apostolului Neamurilor.

Pe Drumul Damascului, la începutul anilor 30, Saul – după cum el însuși mărturisește – a fost „cucerit de Cristos Isus” (*Fil* 3,12). În timp ce Luca relatează faptul cu multe detalii – cum l-a atins lumina Celui Înviat și cum i-a schimbat întreaga viață –, Paul, în *Scrisorile* sale, vorbește mai ales despre revelarea și chemarea rezultate din întâlnirea lui cu Cel Înviat. De fapt, se va identifica în mod explicit ca *Apostol prin chemare* și *Apostol prin voința lui Dumnezeu* pentru a sublinia faptul că această convertire a lui este rodul unei intervenții divine, al unui neașteptat har de la Dumnezeu. Și, din acel moment, toate energiile sale au fost puse doar în slujba lui Isus Cristos și a Evangheliei sale, făcându-se „totul pentru toți” (*1Cor* 9,22), fără rezerve.

De aici se desprind pentru noi **două învățături importante**. Prima: ceea ce contează este *să-l punem în centrul vieții noastre pe Cristos*, așa încât identitatea noastră să fie marcată în mod fundamental de întâlnirea și de unirea cu Cristos și Cuvântul său. A doua, este legată de *zelul care caracterizează apostolatul* său. Simțind cât de urgentă este problema accesului neamurilor (a păgânilor) la Dumnezeu – care în Isus Cristos răstignit și înviat oferă mântuirea tuturor oamenilor, fără excepție – s-a oferit pe sine vestirii Evangheliei, adică vestirii harului prin care omul avea să se împace cu Dumnezeu, cu sine și cu ceilalți.

Punctul de plecare în călătoriile sale a fost Biserica din Antiohia Siriei, acolo unde Evanghelia le este vestită pentru prima oară grecilor și unde apare și numele de *creștini*. Înainte de convertirea sa, Paul nu era un om care trăia departe de Dumnezeu și de Legea sa; dimpotrivă, respecta Legea aproape până la fanatism. După convertire, însă, își dă seama că prin zelul său pentru Legea veche, încerca să se zidească pe sine, propria dreptate. Și-a dat seama că era absolut necesară o nouă orientare. „Și ceea ce trăiesc acum în trup, trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pentru mine” (*Gal* 2,20).

Așadar, Paul nu mai trăiește pentru sine, pentru propria dreptate. Trăiește *din Cristos și cu Cristos*, dându-se pe sine însuși, fără a se mai căuta și fără a se mai clădi pe sine însuși. Aceasta este noua dreptate, noua orientare dată nouă

de Domnul. În fața Crucii lui Cristos – expresie supremă a iubirii sale – nimeni nu se mai poate lăuda pe sine sau propria dreptate. „În ceea ce mă privește, departe de mine gândul de a mă lăuda cu altceva decât în Crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, iar eu pentru lume” (*Gal* 6,14). Iată identitatea ucenicului în viziunea Sfântului Paul: de a nu se căuta pe sine, ci de a-l primi pe Cristos în propria viață și de a se dăruia Lui. Apostolul ajunge chiar să identifice suferințele noastre drept „pătimirile lui Cristos în noi” (*2Cor* 1,5), astfel încât noi „pretutindeni purtăm în trupul nostru moartea lui Isus, ca să se arate și viața lui Isus în trupul nostru” (*2Cor* 4,10).

Toate acestea trebuie să le realizăm în viața noastră de zi cu zi, urmând exemplul Sfântului Paul. Pe de altă parte, credința trebuie să ne mențină într-o constantă atitudine de umilință în fața lui Dumnezeu, ba chiar de adorație și laudă. Pentru că, de fapt, ceea ce suntem, suntem datorită harului.

Nu aș vrea să ne despărțim de Sfântul Paul fără să luăm în considerare unul dintre aspectele decisive ale activității sale, și anume **realitatea Bisericii**. Istoria ne demonstrează că la Isus se ajunge în mod normal trecând prin Biserică! Într-un anumit sens, acest lucru s-a întâmplat și în viața lui Paul, care a întâlnit mai întâi Biserica și apoi pe Isus. Această întâlnire însă, în cazul lui, nu a fost una rodnică, nu a dus la adeziune, ci dimpotrivă, la o puternică aversiune. Pe drumul Damascului, Cristos i-a spus lui Paul: „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?” (*Fap* 9,4). Pentru că persecutând Biserica, îl persecuta pe Cristos. Iar în momentul convertirii sale, Saul s-a convertit în același timp la Cristos și la Biserică.

În *Scrisorile* sale, Sfântul Paul ne face cunoscută învățătura sa cu privire la Biserică. Ne este cunoscută frumoasa definiție pe care o dă Bisericii, de *Trup al lui Cristos*, expresie pe care nu o regăsim la alți autori creștini din primele veacuri (cf. *1Cor* 12,27). Această definiție surprinzătoare este profund înrădăcinată în Sacramentul Euharistiei: „Pentru că este o singură pâine, noi, cei mulți, suntem un singur trup” (*1Cor* 10,17). În aceeași Euharistie Cristos ne dă ca hrană trupul său și ne face să devenim trupul său! „Voi sunteți una în Cristos Isus” (*Gal* 3,28). Astfel, Sfântul Paul ne face să înțelegem că există nu doar o apartenență a Bisericii la Cristos, ci și o anumită formă de identificare a Bisericii cu Cristos însuși. Și tocmai de aici derivă măreția și noblețea Bisericii, adică a noastră, a tuturor celor care facem parte din ea și care suntem astfel mădulare ale lui Cristos, ca o prelungire a prezenței sale în lume. ▶▶

▶ În fața credinței lui Paul, a iubirii lui față de Cristos și a pasiunii cu care a anunțat Evanghelia, ne putem întreba și noi: Cine este Cristos pentru mine? Este el, ca și pentru Paul, *Cel Viu?* Trăiesc eu *cu El* și *pentru El*? Sfântul Paul, ca de altfel fiecare om, a avut limitele sale omenești, și tocmai acest lucru ne poate fi de ajutor. Să ne analizăm, așadar,

fiecare și să ne lăsăm transformați de Cristos, așa încât să putem spune împreună cu Apostolul: „Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine”. ■

PS Cornel DAMIAN
Episcop auxiliar de București

Noi preoți pentru Arhidieceza de București

Vineri, 27 iunie 2014, în sărbătoarea Preasfintei Inimi a lui Isus, în Catedrala „Sfântul Iosif” din București, diaconii Ciprian Matei și Daniel Ioniță au fost sfințiți preoți prin impunerea mâinilor ÎPS Ioan Robu, Arhiepiscop Mitropolit de București.

Preoții nou sfințiți vor sluji în Arhidieceza de București. Ceilalți 29 de colegi ai lor, au fost sfințiți pe 24 iunie, în solemnitatea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul, în Catedrala „Adormirea Maicii Domnului”, din Iași.

În duminicile care au urmat evenimentului, ei au celebrat Prima Sfântă Liturghie în localitățile natale: Pr. Ciprian Matei a celebrat prima Sfântă Liturghie în biserica „Înălțarea Sfintei Cruci”, din Bacău (duminică, 29 iunie); Pr. Daniel Ioniță a celebrat prima Sfântă Liturghie în biserica „Înălțarea Sfintei Cruci”, din Ploscuțeni - Vrancea (duminică, 6 iulie).

La început de drum, preoților nou sfințiți le-am solicitat câteva gânduri:

„Am trăit hirotonirea sacerdotală plin de bucurie și cu mare emoție. Acest har extraordinar, la sfârșitul celor unsprezece ani de Seminar, l-am trăit aproape ca pe un vis. Deși eram conștient de tot ce se întâmplă, totul mi se părea ireal. Cu toate acestea, la momentul Prefacerii, când și prin mâinile mele pâinea și vinul au devenit Trupul și Sângele lui Cristos, totul părea natural, bine cunoscut, ca și cum aș fi făcut lucrul acesta toată viața. Mi-a fost greu să conștientizez că începând din momentul hirotonirii sunt preot, sunt preot pe vecie. Emoțiile trăite nu se pot descrie în cuvinte; ceea ce pot spune este că pentru mine a fost cea mai frumoasă zi din viață” (Pr. Ciprian Matei).

«„Iată-l pe alesul meu, slujitorul meu pe care îl sprijin” (Is 43,1). Nu este o bucurie mai mare decât aceea de a te ști ales, pus deoparte. Nu de puține ori mă întrebam ce a văzut Dumnezeu la mine că m-a chemat să-l slujesc, să fiu preotul lui Cristos, să fiu de acum încolo cel prin mâinile căruia Cristos se dăruiește celorlalți credincioși. În ziua în care am fost hirotonit am primit un dar foarte mare, un dar care nu este vizibil în exterior, un dar pe care nu îl păstrez doar pentru mine, pentru că prin sacramentul Preoției am intrat într-o mare familie de care trebuie să am grijă și care știu că va avea grijă de mine. În cadrul Sfintei Liturghii de hirotonire au fost foarte multe momente în care am simțit cum lucrează harul lui Dumnezeu. De acum încolo, încep un drum nou, o altă viață, dar care nu mai este viața mea. Vreau să fiu un slujitor al lui Dumnezeu, să depind doar de harurile sale, să lucrez doar pentru El și pentru Biserica sa» (Pr. Daniel Ioniță).

Pe preoții nou sfințiți, dar și pe toți preoții noștri, îi însoțim cu rugăciunea noastră pentru a fi preoți după Inima lui Isus! ■

arcb.ro

